

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/8/2025
Identifikačné číslo spisu:	5122010422
Dátum vydania rozhodnutia:	13.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5122010422.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného W. G. pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 13. marca 2025 v Bratislave dovolanie obvineného W.Š. G. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. PhDr. Mareka Prudoviča proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 23. marca 2023, sp. zn. 3To/2/2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného W.Á. G. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 8. decembra 2022, sp. zn. 29T/30/2022, uznal obvineného W. G. za vinného zo zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr. zák. a zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 199 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal obvinený W. G. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 23. marca 2023, sp. zn. 3To/2/2023 rozhodol tak, že postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného W. G. ako nedôvodné zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) uznesením z 24. apríla 2024, sp. zn. 5 Tdo 23/2024, dovolanie obvineného podané proti uzneseniu krajského súdu z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Dňa 21. novembra 2024 podal obvinený W. G. prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. PhDr. Mareka Prudoviča písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., a síce zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

V odôvodnení podaného dovolania obvinený v intenciách uplatneného dovolacieho dôvodu namietal, že okresný súd svoje rozhodnutie založil na nezákonnom dôkaze a zároveň nepripustil vykonanie dôkazov, ktoré by správnosť záverov takéhoto dôkazu spochybnili. Uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov vyplýva, že ich základom je prevzatie záverov znaleckých posudkov PhDr. Z. Q. č. 7/2022 z 3. februára 2022 a č. 9/2022 z 10. februára 2022, ktoré boli jediným podstatným a rozhodujúcim dôkazom, o ktorý oba konajúce súdy, obzvlášť odvolací súd, opreli svoje rozhodnutie. Mal za to, že v danom prípade došlo k porušeniu § 119 ods. 3 Tr. por. a § 11 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z., z ktorého dôvodu uvedené dôkazné prostriedky nemohli a nemôžu byť podkladom pre rozhodnutie súdu. Namietal, že pribratie znalca na vypracovanie znaleckého posudku na inú osobu v tej istej veci samo o sebe zakladá vylúčenie znalca pre jeho pomer k veci, ako aj k osobe obvineného, pričom už samotný predpoklad nemožnosti negácie vlastných predchádzajúcich záverov obsahuje nutnosť neobjektivity vo vzťahu k následne vypracovávanému znaleckému posudku. Z týchto dôvodov PhDr. Z. Q. vôbec nemal byť ustanovený v jednej trestnej veci ako znalec pre skúmanie zhodných otázok vo vzťahu k obvinenému, ako aj vo vzťahu k poškodenej.

V ďalšej časti dovolania obvinený namietal nevykonanie navrhnutých dôkazov okresným súdom, ako aj nevykonanie v odvolaní navrhnutých dôkazov krajským súdom, vykonanie ktorých bolo odmietnuté bez náležitého odôvodnenia len s konštatovaním, že závery znaleckého posudku sú dostatočné pre posúdenie kvality výpovede poškodenej. Obvinený poukázal na skutočnosť, že v prípade nevyhovenia návrhu na vykonanie dôkazov de iure dochádza k porušeniu tzv. Perna testu v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Mal za to, že navrhované dôkazy sa bez akýchkoľvek pochybností týkali merita veci a odmietnutie ich vykonania spôsobilo celkovú nespravodlivosť konania. Konajúce súdy uprednostnili vykonanie dôkazov, ktoré mali potvrdiť hodnovernosť výpovede poškodenej, pričom predovšetkým nosný znalecký posudok bol zároveň vykonaný nezákonne.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd postupom podľa § 382a, § 386 ods. 1, ods. 2, § 388 ods. 1 Tr. por. rozhodol, že uznesením krajského súdu bol porušený zákon v ustanovení § 321 ods. 1, § 119 ods. 3, § 34, § 2 ods. 10 a § 2 ods. 12 Tr. por. v neprospech obvineného W. G. a napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu, zrušil a okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej tiež „prokurátorka“) podaním z 9. decembra 2024 konštatujúc, že dovolanie obvineného neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ktoré neboli súdom známe v čase rozhodovania a na ktoré by súdy vo svojich rozhodnutiach už nereagovali. Mala za to, že vzhľadom k tomu, že skoršie dovolanie obvineného bolo najvyšším súdom podľa § 382 písm. c) odmietnuté, obvinený už nemohol podať v tej istej veci ďalšie dovolanie. V tejto súvislosti poukázala na ustanovenie § 372 ods. 2 Tr. por., ako aj na uznesenie najvyššieho súdu z 20. septembra 2011, sp. zn. 2 Tdo 40/2011.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného W. G. postupom podľa § 382 písm. d) Tr. por. odmietol, nakoľko nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 372 Tr. por.

Dňa 13. februára 2025 bolo dovolanie obvineného W. G. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po

vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a splňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Odvolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže odvolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre odvolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

Ak obvinený v intenciách uplatneného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. namieta nevykonanie ním navrhnutých dôkazov okresným a krajským súdom bez náležitého odôvodnenia, najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že s uvedenou námietkou, ktorá bola obsahom jeho predchádzajúceho dovolania z 2. februára 2024, sa najvyšší súd vysporiadal v odôvodnení odmietajúceho uznesenia z 24. apríla 2024, sp. zn. 5 Tdo 23/2024, ktoré považuje za plne vyčerpávajúce a na toto poukazuje, bez potreby zopakovania rovnakej právnej argumentácie.

K namietanému „porušeniu“ tzv. Perna testu v dôsledku nevykonania v odvolaní navrhnutých dôkazov krajským súdom najvyšší súd uvádza, že tzv. Perna test (Perna proti Taliansku, č. 48898/99, rozsudok veľkého senátu zo 6. mája 2003, doplnený koncepciou v zmysle Rozsudku Veľkého senátu ESĽP vo veci Murtazaliyeva proti Rusku z 18. decembra 2018, č. 36658/05) sa v praxi používa na zistenie toho, či sa jedná o opomenutý dôkaz, teda dôkaz, ktorého vykonanie má pre posúdenie otázky viny zásadný význam, avšak vo veci rozhodujúci súd jeho vykonanie bez adekvátneho odôvodnenia odmietne, prípadne jeho vykonanie úplne opomenie bez akéhokoľvek odôvodnenia, čím v konečnom dôsledku dochádza k tomu, že vo vlastných rozhodovacích dôvodoch o ňom vo vzťahu k jeho odmietnutiu absentuje akákoľvek zmienka, alebo zmienka je len okrajová a všeobecná, nezodpovedajúca povahe a závažnosti veci.

Perna test je založený na posúdení troch základných kritérií: (a) či bola žiadosť o doplnenie dokazovania dostatočne odôvodnená a či sa týkala podstaty obvinenia, či (b) bol posúdený význam určitého dôkazu a či v tejto súvislosti boli súdom poskytnuté dostatočné dôvody, prečo dôkaz nebol vykonaný v priebehu súdneho konania a napokon (c) či toto rozhodnutie nenarušilo celkovú spravodlivosť konania.

Návrh na doplnenie dokazovania musí byť adekvátne a dostatočne odôvodnený, čo je potrebné posudzovať a hodnotiť s ohľadom na konkrétne okolnosti individuálneho prípadu a nie iba v abstraktných súvislostiach (prvé kritérium). Individuálne posúdenie veci musí v sebe implikovať aj druhé kritérium, ktorým je posúdenie relevantnosti navrhovaného dôkazu a poskytnutie dostatočného odôvodnenia súdom. Úvaha súdu, ktorý nevyhovел návrhu na vykonanie určitého dôkazu, musí zodpovedať (čo sa týka rozsahu a podrobnosti poskytnutých dôvodov) argumentom, ktoré uviedla obhajoba. V tejto súvislosti možno hovoriť o priamej úmere, t. j. čím silnejšie argumenty uvádza obhajoba, tým presvedčivejšie by mali byť dôvody súdu na odmietnutie jej návrhu na výsluch svedka/svedkov. Je však súčasne vhodné pripomenúť, že nemožno od súdov vyžadovať, aby dávali podrobnú odpoveď na každý prednesený návrh obhajoby, dôvody by však mali byť kvalitou adekvátne. V zmysle tretieho kritéria tzv. Perna testu je nutné skúmať, či v prípade, ak súd odmietne návrh na výsluch svedka, bola dodržaná spravodlivosť súdneho konania ako celku. V tejto súvislosti je vhodné prízvukovať, že sa tak má diať vo vzťahu k priebehu celého konania a nie na základe izolovaného posúdenia jednej konkrétnej skutočnosti alebo udalosti. Práve posúdenie veci v zmysle posledného tretieho kritéria má za následok, že test bude dostatočne flexibilný a nie príliš formalistický (k tomu pozri nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 177/2021 a I. ÚS 292/2020).

V predmetnej trestnej veci takýto stav nenastal, pretože krajský súd sa v súlade s § 168 ods. 1 Tr. por. vo svojom uznesení náležite a dostatočne vysporiadal s návrhmi obvineného na doplnenie dokazovania a jasným a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil dôvody vedúce k prijatiu záveru ohľadom nevykonania navrhovaných dôkazov, keď na strane 11 uznesenia uviedol, že „odvolacie námietky obžalovaného, aj keď oprávnené poukazuje na rozporné vyjadrenia poškodenej, a to k udalostiam, ktoré sa odohrali pred trestnou činnosťou, resp. ktoré sa odohrali po trestnej činnosti, vzhľadom na závery znaleckého posudku znalca psychológa k osobnosti poškodenej, nepovažuje za také podstatné, ktoré by boli spôsobilé nevyhnutne objektívne spochybniť tvrdenie poškodenej k samotnému priebehu trestnej činnosti spáchanej obžalovaným. Týka sa to najmä odvolacích námietok obžalovaného vo vzťahu k tvrdeniu poškodenej o jej pohybe s obžalovaným pred spáchaním trestnej činnosti a po spáchaní trestnej činnosti, k rozsahu komunikácie medzi obžalovaným a poškodenou počas jeho výkonu trestu odňatia slobody, resp. či sa poškodená v kritický deň po stretnutí s obžalovaným pohybovala s ním po F. dobrovoľne, alebo ako to tvrdí poškodená, bolo to len v dôsledku strachu z vyhrážok obžalovaného. Obdobne je to aj v prípade okolnosti, kedy sa poškodená po skutku dostavila na internát. Keďže bližšie

objasňovanie týchto okolností nepovažuje krajský súd vzhľadom na dôkaznú situáciu za potrebné, preto aj návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania v tomto smere odmietol, nakoľko podľa názoru krajského súdu ide o okolnosti nepodstatné pre rozhodovanie o vine obžalovaného, a to aj pokiaľ by sa poškodená o týchto okolnostiach vyjadrovala nepravdivo, keďže zo znaleckého posudku znalca psychológa PhDr. Z. Q. dostatočne presvedčivo vyplýva dôvod prípadných odchýlok a nepresností v týchto častiach výpovedí poškodenej.“ S ohľadom na to dospel najvyšší súd k záveru, že k porušeniu práva obvineného na obhajobu nedošlo, a preto touto dovolacou námietskou nebol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

K výhradám obvineného týkajúcich sa nezákonnosti znaleckého posudku znalca PhDr. Z. Q., ktoré obvinený subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., najvyšší súd uvádza, že nezákonnosť získania a vykonania dôkazov môže obvinený napadnúť len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a to aj so zreteľom na skutočnosť, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a síce „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie [§ 272 ods. 3 Tr. por., § 2 ods. 10 Tr. por., § 2 ods. 11 Tr. por.], a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ [§ 240 ods. 3 veta druhá Tr. por.], alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie [§ 240 ods. 4 veta tretia Tr. por.].

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom, tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom - môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Nevykonanie (svojoľné), pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti

Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

K obvineným opätovne uplatnenej námietke vo vzťahu k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. o nezákonnosti znaleckého posudku znalca PhDr. Z. Q., vypracovaného k osobe obvineného a súčasne aj k osobe poškodenej, najvyšší súd rovnako ako v prípade jeho predchádzajúceho odmietajúceho rozhodnutia poukazuje na vecne a argumentačne správne odôvodnenie uznesenia krajského súdu, ktorý sa s touto dovolacou argumentáciou vysporiadal.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 11 ods. 1 zák. č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého znalec, tlmočník alebo prekladateľ je vylúčený, ak možno mať pre jeho pomer k veci, k zadávateľovi alebo inej osobe, ktorej sa úkon týka, pochybnosť o jeho nezáujatosti.

Dôvody pre vylúčenie znalca sú v citovanom ustanovení konštruované v podstate zhodne ako dôvody pre vylúčenie orgánov činných v trestnom konaní, súdu a iných osôb podľa § 31 ods. 1 Tr. por. O pomer znalca k veci pôjde vtedy, ak je znalec sám stranou konania alebo rozhodnutím, ktoré je zavŕšením tohto konania, môžu byť dotknuté jeho práva a povinnosti. O pomer znalca k osobe pôjde vtedy, ak znalec nemá neutrálny vzťah k zadávateľovi, prípadne ak má znalec príbuzenský, priateľský alebo naopak nepriateľský vzťah k stranám konania či ich zástupcom.

V predmetnom trestnom konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali pomeru znalca k osobe zadávateľa (tým je súd), ale ani k inej osobe, ktorej sa úkon týka (obvinenému). Len samotná skutočnosť, že znalec vypracoval znalecký posudok v tej istej trestnej veci k osobe obvineného a súčasne aj k osobe poškodenej, nesvedčí v zmysle vyššie uvedeného ani o jeho pomere k veci, a preto o záveroch jeho znaleckých posudkov, ku ktorým bol na hlavnom pojednávaní vypočutý, nie je možné konštatovať, že ide o dôkaz získaný v rozpore so zákonom. Argumentáciu dovolateľa vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu preto dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. a ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nie je daný, a preto dovolanie obvineného W. G. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Záverom vzhľadom na vyjadrenie prokurátorky najvyšší súd len poznamenáva, že nemohol odmietnuť ďalšie dovolanie obvineného podľa jej návrhu, nakoľko predchádzajúce dovolanie obvineného bolo odmietnuté, nie zamietnuté (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 336/2012).

Rozhodnuté bolo pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.